

съмъ малъкъ и слабъ и при това не съмъ нуженъ никому! . . . .“

Богъ като че чу молбата на малкото дѣте. На другия день братъ му станж по-добрѣ, и слѣдъ една седмица съвсѣмъ уздравѣ. Веселия животъ въ тѣхната къща пакъ се възвѣрнж и всички бѣхж радостни.

## ЕДНА ВЕСЕЛА РАСХОДКА.

**В**еднѣжъ Еленка поканила своитѣ петъ съученички и вѣрни другарки да отидатъ на край града въ тѣхната овощна градина на расходка. Всички приели любезната ѝ покана и се приготвили слѣдъ обѣдъ да трѣгнатъ на пжтъ. Съ тѣхъ заедно отишла и Еленкината сестра Марийка.

Кога пристигнжли въ градината вѣрнитѣ другарки си избрали най-напрѣдъ едно хубаво и безопасно мѣсто за играе. Най-хубаво и безопасно мѣсто било подъ джбътъ, който се издигалъ на високо на едина кжтъ въ градината. Подъ него имало гжста зелена морава, на която често пжти Еленкинитѣ родители и роднини яли гергийовското агне.

Слѣдъ една малка почивка седемтѣ другарки обиколихж градината, за да виджтъ да ли сж завѣрзали плодъ всичкитѣ овощни дрѣвеса. Подъ всѣко дрѣвче се спирахж по нѣколко минути и се мжчихж да прѣброжтъ плодоветѣ му. „Колко безполезна работа! Възможно ли е да се прочетатъ хиляда дребни плодове на дрвото“? продума най-послѣ една отъ тѣхъ и ги покани да си поигражтъ малко, че тогава пакъ да разглеждатъ дрветата изъ градината.

— Да играемъ, отговорихж едногласно другитѣ, но кждѣ?